

WSPOMNIENIE POŚMIERTNE

Dr n. med. Janusz Jakitowicz 1952–2010

Druga rocznica odejścia Dr. Janusza Jakitowicza przypadająca 7. stycznia była okazją do wspomnień i refleksji związanych z długoletnim okresem Jego obecności w naszym gronie – pracowników Katedry Chorób Psychiczych Akademii Medycznej w Gdańsku. Przelewamy je na papier, by podzielić się nimi z Czytelnikami „Psychiatrii Polskiej”.

Bliscy Zmarłego, licznie zgromadzeni na uroczystościach żałobnych, jeszcze krótko przed okresem poprzedzającym Jego odchodzenie, żyli nadzieją spotkania się w swoim gronie z jakże odmienną, bo radosną, okazją. Były bowiem okresy, w których oddalała się groźba nawrotu choroby. W nadziei tej utwierdzała nas też postawa Dr. Jakitowicza, który z godnym podziwu hartem realizował cel swojego życia zawodowego, jakim miało być uzyskanie habilitacji. Dążył, mimo wszystko, do zwieńczenia swojej dotychczasowej działalności naukowej poprzez zredagowanie i opublikowanie pracy habilitacyjnej pt. „Aspekty kliniczne i neurofizjologiczne struktury zaburzeń snu w świetle badań własnych”. Nie dane mu było jednakże przystąpić do najważniejszego etapu przewodu habilitacyjnego, a mianowicie kolokwium.

Podstawą pracy habilitacyjnej były wielokierunkowe badania nad zaburzeniami snu prowadzone od lat w Zakładzie Psychiatrii Biologicznej Katedry Chorób Psychiczych, w których uczestniczył Dr Jakitowicz. Autor wskazuje w niej na pilną potrzebę znalezienia wspólnych – dla różnych specjalności – zasad analizy zaburzeń snu, ich logicznej klasyfikacji i opracowania jednolitego podejścia, uwzględniającego wzajemną zależność bardzo licznych czynników wpływających na obraz kliniczny tych zaburzeń w różnych schorzeniach. Modelem teoretycznym, którego przydatność do tego celu została zbadana, była koncepcja warstwowej struktury zaburzeń psychicznych jej twórcy Tadeusza Bilikiewicza. Praca habilitacyjna Dr. J. Jakitowicza jest cennym wkładem w dorobek Gdańskiej Szkoły Psychiatrycznej, stanowiąc jednak całkowicie nowatorskie zastosowanie tej teorii. Zmarły swoim dokonaniem pozostawia po sobie również wyzwanie dla nowej, dynamicznie rozwijającej się dyscypliny, jaką jest medycyna snu.

Środowisko somnologów z wielkim żalem przyjęło odejście Dr. J. Jakitowicza. Strata, jaką ponieśliśmy, jest zwielokrotniona odejściem, jak wyraziliśmy to w nekrologu, życziwego wszystkim człowieka, oddanego chorym lekarza, wzorowego współpracownika, dobrego kolegi. W tych kilku słowach pragnęliśmy oddać to, czego byliśmy świadkami przez lata współpracy z Nim. Nie mogą one oddać w pełni wszystkich walorów Jego osobowości. Wysoki poziom etyczny, dokonywanie zawsze właściwych wyborów moralnych, duże poczucie więzi społecznej, solidarność zawo-

dowa, bezinteresowność i pogoda ducha powodowały, że nie potrafił odmówić nikomu i niczego, co uważał za pożyteczne i właściwe. Dlatego przyjmował na siebie wiele obowiązków, bo taka była potrzeba. Pełnił wiele ważnych funkcji, m.in. w Polskim Towarzystwie Psychiatrycznym, jako sekretarz redakcji „Psychiatrii Polskiej” i prezes Oddziału Gdańsko-Pomorskiego, w Polskim Towarzystwie Badań nad Snem. Nawał obowiązków, z których musiał się wywiązać, sprawił, że stał się bohaterem powiedzenia lansowanego przez śp. profesora Adama Bilikiewicza: „Dr Jakitowicz z właściwą sobie punktualnością...”. Nie zdarzyło się, by z czymkolwiek się spóźnił, chociaż bywało też, że zadanie wykonał – właśnie – na przysłowiową „ostatnią minutę”. Posiadł bowiem umiejętność znakomitej organizacji w wypełnianiu zadań

Nie było Mu jednak dane, by mógł wywiązać się z najważniejszego zadania, jakie miał do spełnienia wobec nas, a mianowicie przejęcie pałeczki w kierowaniu zespołem współpracowników, chociaż – nie bacząc na swoją osobistą sytuację – podejmował nadludzki wysiłek, by kontynuować swoją pracę, by nie zawieść pokładanych w Nim nadziei.

Wbrew utartemu powiedzeniu, że nie ma ludzi niezastąpionych, odejście Dr. J. Jakitowicza każe wątpić w jego słuszność. Niemal codziennie bowiem mielibyśmy „sprawę” do Janusza, prosząc o pomoc i radę. Brakuje nam atmosfery, którą współtworzył, Jego dyskretnej obecności, uśmiechu, pogody ducha. Takim też będziemy Go pamiętać, dziękując, że był z nami.

Prof. Zbigniew Nowicki

Istotne dane biograficzne

Dr Janusz Jakitowicz urodził się 14 września 1952 roku w Gdańsku. Maturę zdał w III Liceum Ogólnokształcącym w Gdańsku. Studia medyczne na Wydziale Lekarskim Akademii Medycznej w Gdańsku ukończył w 1977 roku.

W 1986 roku uzyskał stopień doktora nauk medycznych na podstawie pracy „Poziom amitryptyliny w surowicy krwi a efekt leczenia depresji endogennej”.

W ramach kształcenia podyplomowego ukończył kurs doskonalący dot. zaawansowanych metod elektrofizjologicznych w Centrum Kształcenia Podyplomowego w Warszawie w 1988 roku, warsztaty z zakresu neurofizjologii i elektroencefalografii w Pizie oraz w Berlinie.

Specjalizację I stopnia w zakresie psychiatrii uzyskał w 1980 roku, zaś II stopnia w 1984.

Od 1977 roku do 1986 był zatrudniony jako asystent i starszy asystent w I Klinice Chorób Psychiczych AM w Gdańsku, zaś od 1986 do 1997 roku jako adiunkt. Od 1997 do śmierci pracował jako adiunkt w Zakładzie Psychiatrii Biologicznej Katedry Chorób Psychiczych AM.

Opublikował łącznie 85 prac, w tym 55 oryginalnych, ponadto był autorem 40 streszczeń, głównie w czasopiśmie o zasięgu międzynarodowym. Większość z nich dotyczyła problematyki zaburzeń snu. Całościowy dorobek naukowy wyraża się 358 punktami MN i SzW, współczynnik oddziaływania IF = 9,79.